

Cartea lui Daniel - Numărul cincizeci și doi

Descoperirea enigmei profetice: vedenia lui Daniel și ridicarea împărățiilor

Jeff Pippenger

2024-01-16

În articolul precedent am arătat că Gabriel a oferit concluzia „ultimei indignări” pentru a confirma data de 1844, pe baza a doi martori. Miller a înțeles „cele șapte vremi” din Leviticul douăzeci și șase, care au fost aduse asupra împărăției lui Iuda, dar nu a ajuns niciodată în punctul în care să vadă scopul și relația judecății „celor șapte vremi” asupra ambelor împărății, de nord și de sud, ale lui Israel. Este îndoielnic dacă a recunoscut vreodată distincția „ultimei indignări” din versetul nouăsprezece, deși fără îndoială a înțeles, în sens general, că „indignarea” era „cele șapte vremi”. Lumina unei prime și ultime indignări a fost desigilată de Palmoni în 1856, dar a fost respinsă în 1863. Totuși, mesajul lui Miller despre „cele șapte vremi” a fost corect, deși limitat.

Miller nu ar fi recunoscut că cornul cel mic al Romei păgâne a înălțat și a preamărit păgânismul, în versetul unsprezece din Daniel opt, căci pentru Miller „a lua” însemna pur și simplu a îndepărta, în fiecare dintre cele trei ocurențe ale sale din Daniel. Totuși, mesajul său era încă corect, deși limitat.

Mileriții au recunoscut într-adevăr că „sanctuarul” din versetul unsprezece era templul păgân din cetatea Romei (Pantheonul), însă limba ebraică nu a constituit temelia pe care se baza solia lor. Solia lui Miller era concentrată asupra timpului profetic. Istoria în cadrul căreia solia lor a fost desigilată i-a împiedicat să vadă Statele Unite ca fiind a șasea împărăție a profeției biblice, dar, mai mult decât atât, i-a împiedicat să vadă papalitatea ca fiind a cincea împărăție a profeției biblice.

Constrânși de istoria în care au trăit, ei au aplicat profețiile în acord cu așteptata lor apropiată revenire a lui Hristos și au fost dezamăgiți; totuși, mesajul lor a fost corect. Când Gabriel oferă interpretarea celor două viziuni în versetele cincisprezece până la douăzeci și șapte, înțelegerea lui Miller l-a împiedicat să cuprindă revelația mai largă a împărățiilor care era reprezentată în oscilația de gen a cornului cel mic în versetele nouă până la douăsprezece. Milleriții văd în interpretarea lui Gabriel numai Roma ca a patra și ultima împărăție pământească.

Și s-a întâmplat că, atunci când eu, eu, Daniel, am văzut vedenia și am căutat să-i înțeleg înțelesul, iată, a stat înaintea mea ceva care avea înfățișarea unui om. Și am auzit un glas de om între malurile râului Ulai, care a strigat și a zis: „Gabriel, fă-l pe omul acesta să înțeleagă vedenia.” Astfel, el s-a apropiat de locul unde stăteam; și, când a venit, m-am înspăimântat și am căzut cu fața la pământ; dar el mi-a zis: „Înțelege, fiu al omului, că vedenia este pentru vremea sfârșitului.” Pe când îmi vorbea, am căzut într-un somn adânc, cu fața la pământ; dar el m-a atins și m-a ridicat în picioare. Și a zis: „Iată, îți voi face cunoscut ce se va întâmpla la sfârșitul din urmă al mândriei; căci sfârșitul va fi la vremea hotărâtă. Berbecul pe care l-ai văzut, având două coarne, sunt împărățiile Mediei și Persiei. Iar țapul păros este împăratul Greciei; și cornul cel mare care este între ochii lui este împăratul cel dintâi. Iar faptul că acesta a fost frânt și că în locul lui s-au ridicat patru, înseamnă că patru împărății se vor ridica din neamul acela, dar nu cu puterea lui. Și, în vremea de pe urmă a împărăției lor, când cei nelegiuți vor fi ajuns

la culmea fărâdelegii lor, se va ridica un împărat cu înfățișare aprigă și priceput în vorbe întunecoase. Puterea lui va fi mare, dar nu prin puterea lui însuși; el va face pustiiri nemaipomenite, va propăși, va lucra și îi va nimici pe cei puternici și pe poporul sfinților. Prin viclenia lui va face și înșelăciunea să izbutească în mâna lui; se va îngâmfa în inima lui și va pierde pe mulți prin pace; se va ridica și împotriva Domnului domnilor, dar va fi zdrobit fără ajutorul vreunei mâini. Și vedenia despre seară și dimineață, care a fost spusă, este adevărată; de aceea, pecetluiește vedenia, căci este pentru multe zile.” Și eu, Daniel, am leșinat și am fost bolnav câteva zile; apoi m-am sculat și mi-am împlinit slujba împăratului; eram uimit de vedenie, dar nimeni nu a înțeles-o. Daniel 8:15–27.

Deși Daniel a primit viziunea de la râul Ulai (care se află acum în curs de împlinire), în istoria Babilonului, prima împărăție este omisă din viziune. Ea fusese inclusă ca fiind capul de aur și leul din capitolele doi și șapte, dar în capitolul opt a fost subliniat atributul profetic al Babilonului de a fi înlăturat și restaurat. Nebucadnețar prefigurase rana de moarte a papalității atunci când a fost izgonit dintre oameni pentru „șapte vremi”, preînchipuind astfel cei șaptezeci de ani simbolici în care curva Tirului este uitată. În Daniel capitolul opt, Babilonul este uitat dintre împărățiile profeției biblice, iar viziunea începe cu mezilor și perșilor (berbecul), după care urmează Grecia (țapul).

Împărăția lui Alexandru cel Mare s-a dezintegrat în patru împărății cu o putere mai mică decât a lui Alexandru, așa cum fusese de asemenea reprezentat în capitolul șapte prin leopardul care avea patru aripi și patru capete. Patru reprezintă caracterul mondial, așa cum este reprezentat prin nord, est, sud și vest. În versetul opt al capitolului opt, patru coarne însemnate s-au ridicat spre cele patru vânturi ale cerurilor. În capitolul șapte, cele patru aripi ale Greciei corespund celor patru vânturi din capitolul opt, iar cele patru capete ale Greciei corespund celor patru coarne însemnate. Cele patru capete și cele patru coarne însemnate reprezintă cele patru împărății în care s-a dezintegrat împărăția originală a lui Alexandru, iar cele patru aripi și cele patru vânturi reprezintă cele patru zone ale divizării. Distanța acestui punct este important de văzut, căci ea reprezintă un argument pe care milleriții îl aveau împotriva înțelegerii tradiționale a protestanților cu privire la a patra împărăție a Romei.

Pe mesele lui Habacuc, reprezentate prin hărțile pionierilor din 1843 și 1850, există o singură reprezentare care nu ilustrează o aplicație profetică, și aceasta are de-a face cu distincția dintre cele patru capete și cele patru coarne mari, și cele patru aripi și cele patru vânturi. Într-un efort de a întuneca adevărul că Roma este a patra împărăție a profeției biblice, Satana a introdus un argument cu privire la semnificația adevărată sau falsă a celor patru capete și a celor patru coarne mari, și a celor patru aripi și a celor patru vânturi. Satana a făcut aceasta deoarece cartea lui Daniel identifică limpede că există un simbol distinct în cartea lui Daniel care a întemeiat viziunea. O parte din dovezile care stabilesc acel simbol se află în cele patru capete și cele patru coarne mari, și în cele patru aripi și cele patru vânturi. Protestanții au susținut o concepție satanică asupra acestui argument, iar argumentul a fost atât de important pentru istoria millerită, încât ei au făcut referire la el pe hartă. Puterea care stabilește viziunea „chazon” în cartea lui Daniel este identificată drept „tâlharii poporului tău”, iar protestanții au identificat acea putere ca fiind unul dintr-un lung șir de regi sirieni numit Antiohus Epifanes, iar Miller i-a identificat ca fiind Roma.

Și în acele vremuri mulți se vor ridica împotriva împăratului de la miazăzi; și cei silnici dintre ai poporului tău se vor înălța ca să împlinescă vedenia; dar vor cădea. Daniel 11:14.

Антиох је био један од царева, у низу царева који су потекли из једног од четири царства на која се Александрово царство распало. Мали рог из деветог стиха осме главе Данила појавио се након Александровог царства, а девети стих каже да је из једнога од њих изашао мали рог.

Și dintr-unul dintre ele a ieșit un corn mic, care s-a mărit nespuse de mult spre miazăzi, spre răsărit și spre țara cea plăcută. Daniel 8:9.

Argumentul dacă Roma întemeiază vedenia sau dacă un rege sirian slab și destul de neînsemnat întemeiază vedenia include și dezbateră dacă puterea cornului celui mic a ieșit dintr-unul dintre cele patru coarne sau dintr-unul dintre cele patru vânturi. Nu este o dezbateră prea însemnată, căci istoria și profeția arată limpede că Roma nu a fost o urmașă a imperiului grec, ci că Roma a fost o putere nouă. Dacă Roma a fost a patra împărăție, atunci expresia „unul dintre ele” din versetul nouă trebuie să se refere la unul dintre cele patru vânturi sau aripi. Dacă a fost Antioh Epifanes, atunci a ieșit din cornul Siriei.

Milleriții au identificat că puterea reprezentată ca „jefuitorii poporului tău” se va ridica împotriva lui Hristos.

Și, prin viclenia lui, va face înșelăciunea să propășească în mâna sa; și se va mări în inima sa, iar prin pace va nimici pe mulți; se va ridica și împotriva Domnului domnilor; dar va fi zdrobit fără mână. Daniel 8:25.

„Prințul prinților” este Hristos, iar Antioh Epifanes a trăit cu mult înainte de nașterea lui Hristos, astfel că milleriții au evidențiat acest fapt pe diagrama din 1843. Pe diagramă au inclus anul 164, care în realitate nu are nicio referință biblică și a fost pur și simplu o notație ce identifică semnificația argumentului privitor la a patra împărăție dintre Miller și teologii protestanți. Lângă anul „164” pe diagramă au scris: „Moartea lui Antioh Epifanes, care, desigur, nu s-a ridicat împotriva Prințului prinților, întrucât murise cu 164 de ani înainte ca Prințul prinților să Se nască.”

Astăzi, adventismul învață că „jefuitorii poporului tău” este Antioh Epifanul, la fel ca protestantismul apostat, în ciuda faptului că Inspirația a consemnat că „diagrama din 1843 a fost îndrumată de mâna Domnului și nu trebuie să fie modificată”. Milleriții știau că împăratul cu chip aprig era Roma, astfel încât nu au fost clătinați de învățătura satanică ce subminează capacitatea de a stabili viziunea „chazon”. Biblia este limpede că, dacă nu este nicio viziune, poporul piere.

Acolo unde nu este nicio vedenie, poporul piere; dar fericit este cel ce păzește legea. Proverbe 29:18.

Viziunea pe care Solomon o identifică în verset este viziunea „chazon”, care, în versetul treisprezece din Daniel opt, este viziunea ce identifică păgânismul și papalitatea călcând în picioare sanctuarul și oștirea. Pentru milleriți, aceste două puteri pustiitoare reprezentau a patra împărăție a profeției biblice și, fără a recunoaște a patra împărăție, Roma (jefuitorii poporului tău), ei nu ar fi

fost în stare să stabilească viziunea. „Jefuitorii poporului tău” din versetul paisprezece al lui Daniel unsprezece trebuiau să se ridice împotriva împăratului de la miazăzi, să se înalțe pe ei înșiși, să stabilească viziunea și să cadă. Roma a împlinit fiecare dintre aceste caracteristici.

În capitolul șapte, a patra împărăție este identificată în mod specific ca fiind „deosebită” de împărățiile dinaintea ei.

După aceasta m-am uitat în vedeniile de noapte și iată o a patra fiară, înfricoșătoare și grozavă, și nespus de puternică; și avea dinți mari de fier: devora, sfărâma și călca în picioare rămășița; și era deosebită de toate fiarele care fuseseră înaintea ei; și avea zece coarne.... Apoi am vrut să cunosc adevărul despre fiara a patra, care era deosebită de toate celelalte, nespus de înfricoșătoare, ai cărei dinți erau de fier, iar ghearele ei de aramă; care devora, sfărâma și călca în picioare rămășița cu picioarele ei; Și despre cele zece coarne care erau în capul ei, și despre celălalt corn care s-a ridicat și înaintea căruia au căzut trei; da, despre acel corn care avea ochi și o gură care rostea lucruri foarte mari, și a cărui înfățișare era mai semeață decât a tovarășilor săi. Daniel 7:7, 19, 20.

Regatul al patrulea din Daniel șapte a fost identificat de două ori ca fiind „deosebit” de împărățiile care l-au precedat. Dacă „cornul cel mic” din versetul nouă ar fi fost pur și simplu o extensie a cornului sirian (Antioh Epifanes), atunci nu ar fi fost diferit. Fiarele care au precedat Roma în capitolul șapte au fost leul, ursul și leopardul, toate animale care există în mod real în natură; însă, când a fost vorba despre a patra fiară, cu dinți de fier și gheare de aramă, Daniel nu cunoștea nicio fiară din natură care să reprezinte acea fiară înfricoșătoare care devora. Era diferită („deosebită”). „Cornul cel mic” din versetul nouă a ieșit din una dintre regiunile reprezentate de cele patru vânturi și aripi, și nu dintr-unul dintre coarne sau dintre cei însemnați.

Daniel capitolul opt afirmă că „la vremea de pe urmă a împărăției lor, când fărădelegile vor fi ajuns la culme, se va ridica un împărat cu înfățișare neînduplecată și priceput în lucruri întunecoase.” În „vremea de pe urmă a împărăției lor” (Grecia, care se dezintegrase în patru împărății), în timpul „când fărădelegile vor fi ajuns la culme”, avea să se ridice un nou împărat.

„Fiecare națiune care a apărut pe scena acțiunii a fost îngăduită să-și ocupe locul pe pământ, pentru ca să se poată stabili dacă avea să împlinească planurile Străjerului și ale Celui Sfânt. Profeția a urmărit ridicarea și dezvoltarea marilor imperii ale lumii — Babilonul, Medo-Persia, Grecia și Roma. Cu fiecare dintre acestea, ca și cu națiunile de putere mai mică, istoria s-a repetat. Fiecare a avut timpul ei de încercare; fiecare a dat greș, slava ei s-a stins, puterea ei s-a dus.” Profeți și regi, 535.

La sfârșitul („vremea de apoi”) împărăției Greciei, când cupa timpului lor de încercare se va fi umplut („când cei nelegiuți vor fi ajuns la culme”), se va ridica un „împărat cu înfățișare aspră”. Acel împărat va înțelege „vorbiri întunecoase”, căci va vorbi o limbă cu totul diferită de ebraica iudeilor sau de greaca împărăției anterioare, fiindcă va vorbi latina. Împărăția aceea fusese identificată de Moise drept neamul care avea să aducă asediul din anii 66–70 d.Hr., unde, printre altele, foametea a fost atât de cumplită, încât iudeii și-au mâncat propriii copii ca să supraviețuiască.

Deoarece n-ai slujit Domnului Dumnezeuului tău cu bucurie și cu veselie de inimă, în mijlocul belșugului tuturor lucrurilor, de aceea vei sluji vrăjmașilor tăi, pe care Domnul îi va trimite împotriva ta, în foamete, în sete, în golătate și în lipsă de toate; și El va pune pe grumazul tău un jug de fier, până te va nimici. Domnul va aduce împotriva ta, de departe, de la marginea pământului, un neam iute ca zborul vulturului, un neam a cărui limbă n-o vei înțelege; un neam cu înfățișare aspră, care nu va avea respect pentru bătrân și nu va arăta îndurare față de tânăr. El va mânca rodul vitelor tale și rodul pământului tău, până vei fi nimic; și nu-ți va lăsa nici grâu, nici vin, nici untdelemn, nici sporul cirezii tale, nici turmele oilor tale, până te va nimici. Te va împresura în toate cetățile tale, până vor cădea zidurile tale înalte și întărite, în care îți puneai încrederea, în toată țara ta; te va împresura în toate cetățile tale, în toată țara ta pe care ți-a dat-o Domnul Dumnezeuul tău. Și vei mânca rodul pântecelui tău, carnea fiilor tăi și a fiicelor tale, pe care ți i-a dat Domnul Dumnezeuul tău, în timpul asediului și al strâmtorării cu care te vor apăsa vrăjmașii tăi. Deuteronomul 28:47–53.

În capitolul doi din Daniel, a patra împărăție era reprezentată prin „fier”, iar Moise a identificat „un neam” care avea să pună asupra iudeilor „un jug de fier”. „Neamul” avea să-i „nimicească” pe iudei și avea să fie iute ca un vultur, vulturul fiind simbolul Romei. Avea să fie un „neam” „a cărui limbă n-o vei înțelege”, căci limba lui avea să fie pentru iudei „cuvinte întunecoase”. Avea să fie un „neam cu chip fioros”, așa cum este descris în capitolul opt din Daniel ca „un împărat cu chip fioros”. Și în timpul „asediului” Ierusalimului, iudeii și-au mâncat „fiii și fiicele”.

Miller a recunoscut Roma păgână ca fiind puterea prezisă de Moise și ca fiind a patra împărăție „de fier” din Daniel doi, precum și „neamul” care vorbea latina, nu ebraica sau greaca. Miller nu făcea nicio deosebire între a patra și a cincea împărăție din profetia biblică, căci pentru el amândouă erau pur și simplu Roma. Astfel, după ce Roma păgână se ridică în versetul douăzeci și trei, el nu avea să vadă deosebirea reprezentată în versetul douăzeci și patru. În vedenie, cornul cel mic oscilase de la masculin la feminin, apoi la masculin și iarăși la feminin în versetele nouă până la doisprezece, iar versetul douăzeci și trei identifică trăsăturile profetice ale Romei păgâne; interpretarea lui Gabriel din versetul douăzeci și patru trece la Roma la feminin. Puterea din versetul douăzeci și patru urma să posede „o putere mare”, „dar nu prin puterea lui; și va nimici în chip minunat, și va propăși, și va lucra, și va nimici pe cei puternici și pe poporul sfânt.”

Roma Papală urma să primească puterea militară a Romei păgâne și avea să nimicească poporul lui Dumnezeu timp de o mie două sute șazeci de ani, din anul 538 până în 1798. Ea avea să nimicească „în chip minunat”, căci este fiara după care „se miră” întreaga lume și era puterea care avea să „lucreze și să prospere” până când prima indignare, care fusese „hotărâtă” să se încheie în 1798, avea să fie împlinită.

Apoi, în versetul douăzeci și cinci, Gabriel urmează oscilația stabilită în versetele pe care le tâlcuia lui Daniel și se adresează din nou Romei păgâne, care, printr-un alt tip de „politică”, și-a adunat imperiul, așa cum atestă toți istoricii. „Violența” Romei păgâne a fost aceea de a determina națiunile să se alăture imperiului ei în expansiune, iar ea a folosit făgăduința păcii și a prosperității pentru a-și clădi imperiul, spre deosebire de imperiile anterioare, care au fost făurite pur și simplu prin puterea militară. Roma păgână avea, de asemenea, să „se ridice împotriva Domnului

domnilor”, așa cum a făcut atunci când L-a pus pe Hristos pe crucea de la Calvar.

Apoi Gabriel se adresează celor două viziuni pe care le tâlcuia pentru Daniel, identificând faptul că viziunea „mareh” a apariției (cele două mii trei sute de zile) era adevărată și că viziunea „chazon” a călcării în picioare a sanctuarului și a oștirii de către Roma păgână și Roma papală trebuia să fie „închisă (pecetluită)”, „pentru multe zile” (până la vremea sfârșitului, în 1798).

Apoi, Daniel a fost bolnav o vreme, iar apoi s-a întors la lucru, dar încă nu înțelegea vedenia „mareh”, care este vedenia pe care Gabriel fusese însărcinat să i-o facă înțeleasă. Din acest motiv, Gabriel avea să revină în capitolul nouă, pentru a-și duce la bun sfârșit lucrarea de a-l face pe Daniel să înțeleagă vedenia „mareh”.

În capitolul nouă din Daniel, Daniel cerceta Cuvântul profetic și a ajuns să înțeleagă prin scrierile lui Moise și ale lui Ieremia. Ieremia arătase că robia în care se afla avea să dureze șaptezeci de ani.

Și toată țara aceasta va fi o pustietate și o pricină de uimire; și neamurile acestea vor sluji împăratului Babilonului șaptezeci de ani. Și se va întâmpla că, atunci când se vor împlini șaptezeci de ani, voi pedepsi pe împăratul Babilonului și neamul acela, zice Domnul, pentru nelegiuirea lor, precum și țara haldeilor, și o voi face o pustietate veșnică. Ieremia 25:11, 12.

Potrivit lui Moise, robia în țara vrăjmașului avea să corespundă unei perioade în care țara își va avea parte de sabbatele sale.

Iar voi aduce țara la pustiire; și vrăjmașii voștri care locuiesc în ea vor rămâne uimiți de ea. Și vă voi împrăștia printre neamuri și voi scoate sabia după voi; iar țara voastră va fi pustiită și cetățile voastre, dărâmate. Atunci țara își va avea sabbatele ei, câtă vreme va zăcea pustiită și voi veți fi în țara vrăjmașilor voștri; atunci țara se va odihni și își va avea sabbatele ei. Câtă vreme va zăcea pustiită se va odihni, pentru că nu se odihniște în sabbatele voastre, când locuiați în ea. Leviticul 26:32–35.

Daniel a înțeles din Cuvântul profetic al lui Dumnezeu, pe baza a doi martori, că poporul Său fusese împrăștiat în țara vrăjmașului, timp în care țara avea să se bucure de sabbatele ei. El a înțeles ceea ce a înțeles autorul Cronicilor cu privire la cei șaptezeci de ani ai lui Ieremia.

A pe cei care scăpaseră de sabie i-a dus robii în Babilon; și au fost slujitori ai lui și ai fiilor lui până la domnia împărăției Persiei, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara și-a ținut sabbatele; căci, în tot timpul cât a rămas pustiită, a ținut sabbat, până la împlinirea celor șaptezeci de ani. Iar în anul întâi al lui Cirus, împăratul Persiei, ca să se îplinească cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cirus, împăratul Persiei, așa încât el a dat de veste în toată împărăția lui și a pus aceasta și în scris, zicând: Așa vorbește Cirus, împăratul Persiei: Toate împărățiile pământului mi le-a dat Domnul Dumnezeu cerurilor; și El mi-a poruncit să-I zidesc o casă la Ierusalim, care este în Iuda. Cine este între voi dintre tot poporul Lui? Domnul Dumnezeu lui să fie cu el, și să se suie. 2 Cronici 36:20–23.

Daniel a înțeles că cei șaptezeci de ani ai împrăștierii despre care a vorbit Ieremia, în țara vrăjmașului, în timp ce țara se bucura de sabbatele ei, se întemeiau pe blestemul de „șapte ori” din

Leviticul douăzeci și șase și, în ascultare de această înțelegere, a împlinit remediul poruncit dat acolo pentru aceia care, în cele din urmă, se trezesc la realitatea stării lor de împrăștiere.

Și peste cei dintre voi care vor mai rămâne în viață voi trimite o slăbiciune a inimii în țările vrăjmașilor lor; foșnetul unei frunze clătinate îi va pune pe fugă; vor fugi ca dinaintea unei săbii și vor cădea fără să-i urmărească nimeni. Se vor prăbuși unul peste altul, ca înaintea unei săbii, fără să-i urmărească nimeni; și nu veți avea putere să stați în picioare înaintea vrăjmașilor voștri. Veți pieri printre neamuri, și țara vrăjmașilor voștri vă va mistui. Iar cei care vor mai rămâne dintre voi se vor topi din pricina nelegiuirii lor în țările vrăjmașilor voștri; și se vor topi împreună cu ei și din pricina neleguirilor părinților lor. Dacă își vor mărturisi neleguirea și neleguirea părinților lor, cu fărădelegea prin care au păcătuit împotriva Mea, și dacă vor mărturisi și faptul că au umblat împotriva Mea; și că și Eu am umblat împotriva lor și i-am adus în țara vrăjmașilor lor; dacă atunci inimile lor netăiate împrejur se vor smeri și vor primi atunci pedeapsa nelegiuirii lor: atunci Îmi voi aduce aminte de legământul Meu cu Iacov, Îmi voi aduce aminte și de legământul Meu cu Isaac, și Îmi voi aduce aminte și de legământul Meu cu Avraam; și Îmi voi aduce aminte de țară. Țara va fi părăsită de ei și își va avea sabatele ei, câtă vreme va zăcea pustie fără ei; iar ei vor primi pedeapsa nelegiuirii lor, pentru că, da, pentru că au nesocotit judecățile Mele și pentru că sufletul lor a urât rânduielele Mele. Și totuși, chiar și atunci când vor fi în țara vrăjmașilor lor, nu-i voi lepăda și nu-i voi urî până la nimicire deplină, rupând legământul Meu cu ei; căci Eu sunt Domnul Dumnezeu lor. Ci, de dragul lor, Îmi voi aduce aminte de legământul strămoșilor lor, pe care i-am scos din țara Egiptului înaintea ochilor neamurilor, ca să le fiu Dumnezeu: Eu sunt Domnul. Acestea sunt rânduielele, judecățile și legile pe care Domnul le-a așezat între El și copiii lui Israel pe muntele Sinai, prin mâna lui Moise. Leviticul 26:36–46.

Rugăciunea lui Daniel din capitolul nouă se adresează fiecărui element al sfatului dat celor care se găsesc împrăștiați în țara vrăjmașului. Acea rugăciune trebuie pusă în acord cu rugăciunea lui din capitolul doi, căci împreună ele reprezintă rugăciunea celor din Apocalipsa capitolul unsprezece, care erau morți pe ulițele cetății celei mari, Sodoma și Egiptul, și care constată că și ei fuseseră împrăștiați. Pe măsură ce Daniel își încheie rugăciunea, Gabriel se întoarce pentru a desăvârși lucrarea de explicare a vedeniei „mareh”, întocmai cum Duhul Sfânt intenționează să împlinească pentru cei doi martori din Apocalipsa capitolul unsprezece.

Și pe când vorbeam eu, mă rugam și îmi mărturiseam păcatul meu și păcatul poporului meu Israel și îmi aduceam cererea înaintea Domnului Dumnezeului meu pentru muntele cel sfânt al Dumnezeului meu, da, pe când vorbeam eu încă în rugăciune, omul Gabriel, pe care-l văzusem în vedenie la început, venind în zbor iute, s-a atins de mine pe la vremea jertfei de seară. El m-a înștiințat, a vorbit cu mine și a zis: „Daniele, acum am ieșit ca să-ți dau pricepere și înțelegere.” Daniel 9:20–22.

Vom continua acest studiu în articolul următor.

„Cu puțin timp înainte de căderea Babilonului, când Daniel medita asupra acestor profeții și Îl căuta pe Dumnezeu pentru a înțelege vremurile, i-a fost dată o serie de vedenii cu privire la ridicarea și căderea împărățiilor. Odată cu prima vedenie, așa cum este consemnată în capitolul

al șaptelea al cărții lui Daniel, i-a fost dată și o tâlcuire; totuși, nu totul i-a fost făcut limpede profetului. «Gândurile mele m-au tulburat mult», a scris el despre experiența sa de atunci, «și fața mea s-a schimbat în mine; dar am păstrat lucrul acesta în inima mea.» Daniel 7:28.

„Printr-o altă viziune, s-a aruncat mai multă lumină asupra evenimentelor viitorului; și la încheierea acestei viziuni Daniel a auzit «pe un sfânt vorbind, și un alt sfânt a zis către acel sfânt care vorbea: Până când va ține vedenia?» Daniel 8:13. Răspunsul care i s-a dat, «Până vor trece două mii trei sute de seri și dimineți; apoi Sfântul Locaș va fi curățit» (versetul 14), l-a umplut de nedumerire. Cu stăruință a căutat înțelesul viziunii. El nu putea înțelege legătura dintre cei șaptezeci de ani ai robiei, așa cum fuseseră prevestiți prin Ieremia, și cele două mii trei sute de ani despre care, în viziune, auzise pe vizitatorul ceresc declarând că aveau să treacă înainte de curățirea sanctuarului lui Dumnezeu. Îngerul Gabriel i-a dat o interpretare parțială; totuși, când profetul a auzit cuvintele: «Vedenia ... este pentru multe zile», a leșinat. «Eu, Daniel, am leșinat», consemnează el despre experiența sa, «și am fost bolnav mai multe zile; apoi m-am sculat și am făcut treburile împăratului; și am rămas uimit de vedenie, dar nimeni n-a înțeles-o.» Versetele 26, 27.”

„Încă împovărat pentru Israel, Daniel a cercetat din nou profețiile lui Ieremia. Ele erau foarte limpezi — atât de limpezi, încât el a înțeles din aceste mărturii consemnate în cărți «numărul anilor despre care venise cuvântul Domnului către prorocul Ieremia, că avea să se împlinească un număr de șaptezeci de ani asupra dărâmurilor Ierusalimului». Daniel 9:2.

„Cu credința întemeiată pe cuvântul sigur al profeției, Daniel l-a implorat pe Domnul pentru împlinirea grabnică a acestor făgăduințe. El a implorat ca onoarea lui Dumnezeu să fie păstrată. În cererea sa, s-a identificat pe deplin cu aceia care rămăseseră mai prejos de scopul divin, mărturisind păcatele lor ca fiind ale sale.” Profeți și Regi, 553, 554.